

РЕШЕНИЕ

№ 77

гр. Русе, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Антоанета Атанасова

при участието на секретаря Ева Димитрова
в присъствието на прокурора Г. М. М.
като разгледа докладваното от Антоанета Атанасова Гражданско дело №
20234500100476 по описа за 2023 година

Делото е образувано по предявен от С. Р. М. от гр. Русе чрез адв. А. Ж. против Прокуратурата на Р България иск с правно основание чл. 2б, ал. 3 ЗОДОВ, вр. чл. 6, § 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 91 124 лева.

Ищецът твърди, че е управител и едноличен собственик на капитала на 14 юридически лица, „НЕТУОРКС България“ ЕООД, „ТВН Дистрибуция България“ ЕООД, „ОНЛАЙН ДИРЕКТ“ ЕООД, „АСЕТ-НЕТ“ ЕООД, „ТЕЛЕКОМСТРОЙ“ ЕООД, „Земеделска компания Агрозем“ ЕООД, „НОРДЕЛИНК-БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, „НЕТСОЛАР“ ЕООД, „Телко Инфраструктура“ ЕООД, „Гигафайбър.бг“ ЕООД, „ГИГАЧАРДЖЪР“ ЕООД, „МАЙ ФАЙ“ АД, „СПОРТЕН КЛУБ НЕТУОРКС РЕЙСИНГ“ Сдружение и Фондация Направи добро за някой непознат“. Бил добре познат в обществото и един от големите работодатели в гр. Русе. Заявява, че през 2020 г. било образувано ДП № 3277/2020 г. по описа на ОП Русе /ДП №10/2020 по описа на ТС „БОП“ Русе, Разград/, което се водело за престъпление по чл. 255, ал. 1 НК и чл. 253, ал. 1 и ал. 2 НК.

По силата на Определение № 230/15.05.2021 г., постановено по ЧНД № 358/2021 г. по описа на ОС Русе, постановено по реда на чл. 161 НПК, след искане на наблюдаващия прокурор по ДП № 3277/2020 г. по описа на ОП Русе на 04.08.2021 г. на адрес: гр. Русе, ул. „***“ служители на ГДБОП, ръководени от разследващи полицаи извършили процесуално-следствени действия „претърсване и изземване“ в офиса на едно от дружествата на С. М.. С единия от протоколите за претърсване и изземване от

04.08.2021 г. служителите на ГДБОП извели от него като вещественни доказателства парични суми в брой на обща стойност 365 450 лв. и 30 170 евро. При официален курс на еврото 1,9558 левовата равностойност на иззетото евро било 59 006 лв. Или общо иззетата от него сума възлизала на 424 456 лв. В протокола за претърсване и изземване С. М. бил посочил, че намерените и иззети парични средства били лично негови.

Ищецът твърди, че върху иззетата парична сума няма наложени мерки по чл. 72 НПК – мерки за обезпечаване на глобата, конфискацията и отнемането на вещи в полза на държавата. Твърди още, че от 04.08.2021 г., когато били иззети парите му, до настоящия момент спрямо него не било предприето абсолютно нищо. Не му било предявявано постановление за привличане като обвиняем, не му била налагана мярка за неотклонение, не бил разпитван като свидетел, като пострадал или като ошетен от извършеното престъпление. На практика излизало, че без никаква вина му били взети парите и той 2 години нито можел да се защити, нито да се разпорежда с парите си. Дори повече от 2 години не знаел срещу кого се води наказателното производство-срещу него лично или срещу някой от неговите служители без нак. производство да било спирано по чл. 245 НПК. Непрекъснатото очакване на развой на производството срещу него- прекратяване или внасяне на обвинителен акт го поставял в положение на постоянна несигурност. Този факт предизвиквал в него тежки отрицателни емоции, повишен стрес и загуба на доверие в обективността на прокуратурата и справедливостта на воденото нак. производство.

Ищецът твърди още, че като правоимащ по смисъла на чл. 111 НПК, по отношение на иззетата от него парична сума, депозирал многократни искания по чл. 111, ал. 2 НПК до наблюдаващия прокурор – над 7 на брой- да бъде върната иззетата като веществено доказателство парична сума. На всяко негово искане следвало прокурорско постановление, с което се отказвало връщането ѝ, което било потвърждавано със съдебен акт по чл. 111, ал. 3, изр. второ и трето от НПК от ОС Русе. Всеки път отказът бил мотивиран с абсурдни, според ищеца, аргументи като напр. „комплексност и сложност на случая“ без никакви подробности за каква точно сложност става дума. Заявява, че била иззета абсолютно цялата нужна документация и всички бази данни, включващи първично и последващо счетоводство. Бил дал обяснение за всяко едно нещо, за всяка една таблица и всяка позиция в нея. Недоумявал как за над 2 години всички специалисти и вещи лица не успели да намерят проблем. У ищеца възниквало съмнението, че престъпление не можело да бъде открито и затова по случая се имитирала работа.

Твърди, че подавал жалби и до адм. ръководител на ОП Русе да обърне внимание на наблюдаващия прокурор по организацията му на работа за проявено бездействие.

Заявява, че следствие изземването на парите изпитвал и продължавал да изпитва

огромни финансови затруднения, изразяващи се в забавени плащания на заплати и осигурителни вноски, забавени плащания към контрагенти по договор и пр. Бил подал до НАП коригираща декларация за заплащане на данъци и осигуровки на неговите служители. НАП направила проверка и за обезпечаване на вземането си вписала възбрани върху всички имоти, собствени на дружеството. Подал до НАП искане парите да не му бъдат връщани, а да бъдат внесени по сметката на НАП за погасяване на публично-правни задължения. С две писма от 15.05.2023 г. НАП изпратила до наблюдаващия прокурор от РОП заповедно съобщение по чл. 230, ал. 4 ДОПК с което поискали от РОП да внесе цялата иззета в хода на разследването парична сума по сметка на НАП за погасяване на публично-правните задължения на „Нетуоркс-България“ ЕООД. Наблюдаващият прокурор обаче отказал да изпълни заповедното съобщение. Ищецът твърди, че иззетите пари не били веществено доказателство- не били маркирани, нямали отпечатъци от пръсти и не били описани серийните номера на купюрите. Те могли да бъдат предадени на НАП и с тях да бъдат платени данъци. Това нямало да попречи на по-нататъшни действия на следствието, според ищеца. В този смисъл прокуратурата накърнявала интересите на фиска.

Заявява още, че по отношение на дружеството „Старт инвест 11“ ЕООД, което към момента на извършване на изземване на паричните средства било собственост на ищеца, с договор за покупко-продажба на дружествени дялове от 28.03.2022 г. 100 % от капитала на това дружество бил продаден на ВИС. Ищецът продал фирмата с уговорка след приключване на случая парите да му бъдат предадени по обратния ред, като сключил Допълнително споразумение и декларация към договора за покупко-продажба на дружествени дялове, по силата на които купувачът се задължил сумата от 99 100 лв., част от иззетата сума, която била касовата наличност на това дружество, да бъде върната от ТС „БОП“ Русе на продавача С. М., който да направи плащане с нея към НАП за дължими данъци и осигуровки. След извършване на плащането продавачът се задължил да предаде на купувача сума, необходима за заплащане на дължим данък печалба към НАП върху нея.

Обосновава процесулната си легитимация и правен интерес от настоящото производство като се позовава на Решение № 210/15.06.2015 г., постановено по гр. д. № 3053/2014 г. на ВКС, III Г.О.

Намира, че отговорността на Прокуратурата е на основата на чл. 46, ал. 1 НПК и чл. 52, ал. 3 НПК. В конкретния случай ДП № 3277/2020 г. на РОП било започнало през 2020 г. /след отделяне на материали от друго досъдебно производство/. Относимият срок бил започнал да тече от 04.08.2021 г., когато било извършено претърсване и изземване в офисите му. Краят на срока бил моментът, в който се слагал край на несигурността в правното положение на лицето. Заявява, че към датата на подаване на исковата молба този момент не бил настъпил, като на основание чл. 235, ал. 3 ГПК

изтеклият срок след образуване на делото съдът бил длъжен да вземе предвид при постановяване на решението си по същество, тъй като доводите и възраженията във връзка с него щели да бъдат преклудирани с влизането в сила на съдебното решение по настоящото дело. Поради това, според ищеца, следвало да се прецени дали периодът от 04.08.2021 г. до датата на подаване на исковата молба- 08.08.2023 г., т.е. над 2 години представлява „разумен срок“ за разглеждане и решаване на въпросното досъдебно производство по смисъла на чл. 6, ал. 1 КЗПЧОС и чл. 2б, ал. 3 ЗОДОВ.

Ищецът заявява, че разглежданото ДП № 3277/2020 г. на РОП продължавало над 2 години и все още нямало нито едно лице, което да е привлечено като обвиняем по него, което било далеч над предвидените в НПК срокове. Намира, че в случая не се касае до фактическа и правна сложност, нито пък можело да се говори за многообразие на обвиненията или усложнени форми на съучастническа дейност.

Ищецът твърди още, че дори не бил привлечен като обвиняем и липсвали каквито и да било данни, че с поведението си допринасял за увеличаване на продължителността на досъдебното производство. Не били установени в случая причините за неритмичното извършване на процесуално-следствените действия, нито причините за продължителността на досъдебното производство.

Поради всичко изложено счита, че е нарушено правото му за разглеждане на делото в разумен срок. Намира, че от 04.08.2021 г. до датата на подаване на исковата молба в съда е понесъл и продължава да търпи имуществени вреди, тъй като бил лишен от правото си на собственост върху парична сума в размер на 424 456 лв. и включените в него право на ползване, разпореждане и право да се събират плодовете. Претендира да бъде осъдена Прокуратурата на Р България да му заплати обезщетение за претърпени вреди от неприключило в разумен срок ДП № 3277/2020 г. по описа на РОП- сумата в размер на 91 124 лв., представляваща мораторна лихва за забава върху иззетата като веществено доказателство по ДП № 3277/2020 г. по описа на РОП сума в размер на 424 456 лв. за периода от 04.08.2021 г. до 08.08.2023 г., ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от датата на исковата молба до окончателното ѝ плащане. Претендира и разноси, в т.ч. адв. възнаграждение по чл. 38 ЗА в полза на адв. А. Ж..

В срока по чл. 131 ГПК ответникът Прокуратурата на Р България е депозирал писмен отговор, в който се поддържа становище, че искът е недопустим като преждевременно предявен. Според ответника, такъв иск можело да бъде предявен на основание чл. 49 ЗЗД, вр. чл. 45 ЗЗД, но само след приключване на досъдебното производство. Възражава, че в конкретния случай, ако бъдело предявено обвинение на ищеца и иззетите парични средства като предмет на престъпление бъдели отнети с присъда по НОХД в полза на държавата, безспорно ищецът нямал да има право на мораторна лихва. При допускане на иск по чл. 2б, ал. 3 ЗОДОВ и ако прокуратурата

бъдела осъдена, на държавата щели да бъдат причинени вреди в размер на присъдената мораторна лихва, ако лицето бъдело признато за виновно по образувано НОХД, след внасяне на обвинителен акт от прокуратурата. Поради това намира иска за недопустим.

Възразява също така, че в настоящия случай постановленията, с които било отказано връщане на вещите на ищеца били потвърдени с определения на ОС Русе. По същество намира иска за неоснователен като недоказан. Възразява срещу претенцията за лихви, тъй като изетите парични суми били съхранявани в две метални каси на ищеца и не са му носели лихви. Недоказана била претенцията му за настъпила вреда.

Излага доводи, че процесното досъдебно производство било образувано за престъпления против финансовата и данъчната системи. Претърсването и изземването на паричните суми било извършено с предварителното разрешение на ОС Русе по реда на чл. 161, ал. 1 НПК и били приобщени като веществени доказателства към наказателното производство, т. е. извършеното претърсване и изземване било напълно законосъобразно. Заема позиция, че към момента не било налице и предвиденото в чл. 111, ал. 2 НПК изключение, доколкото в хода на разследването не били установени обстоятелства, които да водят на извод, че изетите парични суми нямат отношение към воденото нак. производство и че не са необходими за разкриване на обективната истина по делото.

Ответникът твърди още, че в хода на разследването ищецът, като управляващ „Старт Инвест 11“ ЕООД, подал молба до ОП Русе, с която поискал връщането на сумата от 100 522,83 лв., тъй като същата представлявала касовата наличност към 04.08.2021 г. на това търг. дружество. С постановление от 11.08.2021 г. на РОП това искане било оставено без уважение. С Определение № 443/24.08.2021 г. по ЧНД № 645/2021 г. ОС Русе е оставил без уважение жалбата на ищеца против това постановление.

Ищецът като управляващ и представляващ „Онлайн Директ“ ЕООД бил подал молба до ОП Русе, с която поискал връщане на сумата от 116 129,68 лв., която представлявала касова наличност към 04.08.2021 г. на това търг. дружество. С постановление на РОП от 13.08.2021 г. това искане било оставено без уважение. С Определение № 442/24.08.2021 г. по ЧНД № 644/2021 Г. ОС Русе оставил без уважение жалбата му против това постановление.

На 11.07.2023 г. в ОП Русе постъпила нова молба от ищеца в качеството му на физ. лице, с която поискал изетата сума от 391 095 лв. да бъде внесена по сметка на НАП за погасяване на публичните задължения на „Нетуоркс България“ ЕООД. В тази молба веднъж посочил, че средствата са негова лична собственост като физ. лице и втори път, че са както негови лични, така и на притежавани от него търг. дружества – 175 865,32 лични, 116129,68 лв. собственост на „Онлайн Директ“ ЕООД и 99 100 лв. собственост на „Стар Инвест 11“ ЕООД. С Постановление от 18.07.2023 г.

наблюдаващият прокурор отказал да върне исканат сума от 391 095 лв., който отказ ищецът отново обжалвал пред РОС. С Определение № 297/02.08.2023 г. по ЧНД № 610/2023г. по описа на ОС Русе съдът потвърдил това постановление на ОП Русе.

Ответникът възразява още, че на три пъти ищецът подавал молби за връщане на иззетите парични суми, като в тях посочвал различни основания за техния произход. В същото време обаче при претърсването и изземването саморъчно написал, че иззетите парични суми са негови лични. Освен тези противоречия относно собствеността на паричните средства, ищецът при подаване на молбите за връщане на веществените доказателства не бил представил никакви доказателства за произхода на средствата, от които да се направи извод, че те не са предмет на престъпление, за да може прокуратурата да прецени тези обстоятелства и своевременно да върне иззетите парични средства, ако са законно придобити и не са предмет на престъпление.

Ответникът възразява също така, че процесното досъдебно производство било образувано и се водело за престъпления по чл. 255, ал. 3, вр. ал. 1 НК и чл. 255б, ал. 3, вр. ал. 1 НК, за които НК предвиждали налагане наказания конфискация на част или на цялото имущество на виновния. Отделно от това, фактическата и правна сложност предполагала един значително по-дълъг от 2 г. срок на разследване. Позовава се на чл. 368 НПК. Заявява, че по делото била назначена съдебно-счетоводна експертиза, били извършени и други процесуално-следствени действия по предвидения в НПК ред. От данните се установявало, че се касае до изземване на документи от 13 търговски дружества и фондации. Заема позиция, че сроковете за провеждане на разследването са определени в чл. 234 НПК и те са инструктивни. Липсвал преклузивен срок за провеждане на ДП, предвид наличието на дела с изключителна фактическа и правна сложност, каквото било процесното досъдебно производство.

В обобщение, ответникът намира предявеният иск за неоснователен. Поради това такъв според него се явявал и акцесорният иск за лихви. Претендира тяхното отхвърляне. Възразява по чл. 78, ал. 5 ГПК срещу размера на претендираното от ищеца адв. възнаграждение.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното:

От приложените писмени доказателства се установява, а и между страните липсва спор относно това, че:

- през 2020 г. е образувано ДП № 3277/2020 г. по описа на ОП Русе /ДП №10/2020 по описа на ТС „БОП“ Русе, Разград/, което се води за престъпление по чл. 255, ал. 1 НК и чл. 253, ал. 1 и ал. 2 НК.
- по силата на Определение № 230/15.05.2021 г., постановено по ч. н. д № 358/2021 г. по описа на ОС Русе, по реда на чл. 161 НПК след искане на наблюдаващия

прокурор по ДП № 3277/2020 г. по описа на ОП Русе на 04.08.2021 г. на адрес: гр. Русе, ул. „***“ служители на ГДБОП, ръководени от разследващи полицаи извършили процесуално-следствени действия „претърсване и изземване“ в офиса на едно от дружествата на С. М., иззели от него като веществени доказателства парични суми в брой на обща стойност 365450 лв. и 30170 евро, като общо иззетата от него сума лева възлиза на 424 456 лв.;

- ищецът като управляващ „Старт Инвест 11“ ЕООД, подал молба до ОП Русе, с която поискал връщането на сумата от 100 522,83 лв., тъй като същата представлявала касовата наличност към 04.08.2021 г. на това търг. дружество. С постановление от 11.08.2021 г. на РОП това искане било оставено без уважение. С Определение № 443/24.08.2021 г. по ЧНД № 645/2021 г. ОС Русе е оставил без уважение жалбата на ищеца против това постановление.
- ищецът като управляващ и представляващ „Онлайн Директ“ ЕООД подал молба до ОП Русе, с която поискал връщане на сумата от 116 129,68 лв., която представлявала касова наличност към 04.08.2021 г. на това търг. дружество. С постановление на РОП от 13.08.2021 г. това искане било оставено без уважение. С Определение № 442/24.08.2021 г. по ЧНД № 644/2021 г. ОС Русе оставил без уважение жалбата му против това постановление.
- на 11.07.2023 г. в ОП Русе ищецът в качеството си на физ. лице поискал иззетата сума от 391 095 лв. да бъде внесена по сметка на НАП за погасяване на публичните задължения на „Нетуоркс България“ ЕООД. С Постановление от 18.07.2023 г. налбюдаващият прокурор отказал да върне исканата сума от 391 095 лв., който отказ ищецът отново обжалвал пред РОС. С Определение № 297/02.08.2023 г. по ЧНД № 610/2023г. по описа на ОС Русе съдът потвърдил това постановление на ОП Русе.

От приложения на л. 14- л. 16 от делото Протокол за претърсване и изземване с разрешение на съдия се установява още, че при изземването на общо сумата от 424 456 лв. ищецът е заявил, че намерените и иззети банкноти са негови лични средства.

Видно от приложеното на л. 19 нотариално заверено допълнително споразумение към договор за покупко-продажба на дружествени дялове от 28.03.2022 г., на 06.07.2023 г. С. М. в качеството му на едноличен собственик на капитала на „Старт инвест 11“ ЕООД като продавач и ВИС като купувач се договорили, че на 04.08.2021 г. била иззета касовата наличност на „Старт инвест 11“ ЕООД в размер на 99 100 лв. като веществено доказателство по ДП № 3277/2020 г. на РОП. Купувачът приел и се съгласил сумата да бъде върната от ТС „БОП“ на продавача С. М., който с нея да направи плащане към НАП за дължими данъци и осигуровки. След извършване на плащането М. се задължил да предаде на купувача ВС сумата, необходима за

заплащане на дължим данък печалба към НАП върху тази сума. Страните договорили още, че продавачът продава на купувача „Старт инвест 11“ ЕООД без задължения и без парични средства по банковата сметка и без касовата наличност. В останалата част договорът за продажба на дружествени дялове оставал непроменен. Приложена е и нотариално заверена декларация от ВИС в качеството му на управител и едноличен собственик на капитала на „Старт инвест 11“ ЕООД сумата от 99 100 лв. да бъде върната от ТС „БОП“ на С. М..

От страна на ищеца са ангажирани гласни доказателства за установяване на обсъжданото, че издетата сума е негова собственост, представляваща разпределени дивиденди.

Св. СВН – служител в „Нетуоркс България“ ЕООД дава показания, че отчасти е запозната с начина на разпределение на дивидентите от собственика на дружеството. То ставало веднъж на няколко години, когато той преценял. Такова разпределение имало през 2014 г. и следващото през 2021 г. Изплащането ставало чрез превод от банковата сметка на дружеството към банковата сметка на собственика. Банковата сметка на дружеството преди това се захранвала със средства от касата на дружеството - сумите, които се събирали в брой в отделните търговски обекти. Дружеството изплащало дивидента след като се подаде декларацията и се плати данъка от едноличния собственик. Свидетелства още, че дружеството, в което работи и откъдето идвали парите в брой имало 6 обекта на територията на гр. Русе. Всеки ден служител на тези обекти се отчитал, като носел тези средства в брой в централния офис, който се намирал на ул. “***. Постъпилите суми описвали във вътрешна софтуерна програма. Всеки ден минавало инкасо да събира сумите. Техният общ размер не можела да определи точно, тъй като това зависело от много неща. За целия месец можело да постъпят и милион общо в касата на дружеството от такси от обектите на територията на Русе, както и от касите в околните села. Офиси дружеството имало в цялата страна, но оттам сумите постъпвали по банков път. В рамките на един месец набраните в тази каса парични средства в брой се влагат в банковата сметка на дружеството „Нетуоркс България“, като това става чрез инкасо автомобил и се случва различен брой пъти в месеца, около 4-5 пъти.

Св. ВНР дава показания, че работи от 2017 г. като касиер счетоводител в дружество „Нетуоркс България“ ЕООД. Работното му място било на ул. „***. Първото разпределение на дивидентите, което виждал по време на работата си в това дружество било през 2021 година. После имало и други разпределения. Свидетелства, че се вземало решение за разпределение на дивидентите, подава се декларация, плаща се данъка и после се изплаща на порции въпросният дивидент по банков път от сметката на дружеството по банкова сметка на управителя С. М.. Сметката на дружеството се захранвала от търговската дейност, като имало вноски от касиери и от главната каса, с

която свидетелят оперирал. Касиерите по обектите в гр. Русе предавали в брой средствата си към главната каса, в която аз работя. Останалите касиери извън Русе превеждали събраните суми при тях по банков път. Като се съберели сумите в главната каса, впоследствие се инкасирали периодично по банкови сметки на търговското дружество. Сметките били няколко, а преводите ставали според нуждите. Това инкасиране се случвало с различна периодичност, нямало никакви специални правила. Случвало по негова преценка и по преценка на управителя г-н М.. Според свидетеля, сумите от обектите на „Нетуоркс България“ ЕООД на територията на Русе, които се инкасирали в брой в главната каса, в която той работел били около 600 000 лв. на месец. Доколкото си спомняла, през м. април месец 2021 г. било взето решението за разпределение на дивидента и към края на месец юли – 27, 28 или 29.07. 2021 г. била подадена декларацията за дивидента и платен данък, който според него възлизал на 590 000 лв. След така платения данък предстояло изплащане на дивидента от „Нетуоркс България“ към М.. Изнася данни, че среднодневният оборот от касите на територията на Русе възлиза на около 30 000 лв., но това било относително. Имало дни, в които оборотът бил много по-голям – напр. в началото и в края на месеца. Инкасо автомобилът идвал два до три пъти в месеца, за да инкасира набраните от касите на обектите на територията в Русе суми в брой от главната каса към сметките на дружеството. Уточнява, че посочените от него суми са ориентировъчни и не могат да бъдат точни.

По делото са приложени Протокол от 05.04.2021 г., с който едноличният собственик на капитала на „Нетуоркс България“ ЕООД е взел решение неразпределената печалба в размер на 11 992 780,58 лв. да бъде разпределена като дивидент и да бъде изплатена по банков път на едноличния собственик на капитала закуп или на части според фин. състояние на дружеството в срок до края на м. август, 2021 г. Приложена е и Декларация по чл. 55, ал. 1 ЗДДФЛ и чл. 201, ал. 1 ЗКПО, подадена от ищеца на 28.07.2021 г., както и преводно нареждане от същата дата, с което е заплатил данък в размер на 599 639 лв.

Приложена е по делото справка за извършените следствени действия по ДП № 3277/2020 г. по описа на РОП. От нея се установява, че то е образувано на 21.08.2020 г. чрез разделяне от ДП № 2253/2019 г. по описа на РОП и се води за престъпления по чл. 255, ал. 1 НК и чл. 253, ал. 1 и ал. 2 НК. През 2020 г. са разпитани трима свидетели, през периода 04.08.2021 г. до 16.08.2021 г. са разпитани общо 11 свидетели, на 11.11.2021 г. са разпитани двама свидетели, през периода 04.03.2022 г. до 28.04.2022 г. са разпитани общо 15 свидетели, а през периода 08.06.2022 г. до 24.06.2022 г. са разпитани двама свидетели.

На 04.08.2021 г. са извършени претърсвания и изземвания в общо 12 обекта - жил. сгради и офисни помещения, на 28.04.2022 г. са извършени претърсвания в шест офиса, намиращи се в гр. Разград, гр. Белене, гр. Свищов, гр. Исперих, гр. Ловеч и в гр. Троян.

На 25.08.2020 г. и на 19.02.2021 г. е разкрита банкова тайна като получените от търговските банки документи са анализирани.

На 09.08.2021 г. е разкрита данъчна тайна, като получените от НАП документи са анализирани и предоставени на вещите лица по назначените счетоводни експертизи.

На 11.11.2021 г., на 19.08.2022 г. и на 27.01.2023 г. са назначени счетоводни експертизи, от които е изготвена само последната.

На 17.03.2022 г. и на 28.06.2022 г. са назначени две технически експертизи, които са изготвени.

На 23.02.2021 г. и на 20.07.2023 г. е възложено извършването на ОИМ, по които са изготвени 7 бр. справки с информация.

На 06.01.2021 г. и на 04.05.2022 г. са изготвени и изпратени две ЕЗР до Румъния, на 16.12.2021 г. до Австрия, на 03.05.2022 г. до Германия и на 02.08.2022 г. до Литва като по последната ЕЗР все още няма получен отговор.

През периода 01-17.06.2022 г. е извършен превод от български на румънски език на ЕЗР до Румъния; на 10.06.2022 г. е извършен превод на писмо от български на немски език до Германия; през периода от 05-12.08.2022 г. е извършен превод на английски език на ЕЗР до Литва; през периода от 10-26.01.2022 г. и 12.04-08.06.2023 г. е извършен превод от румънски на български език на документи, получени в изпълнение на ЕЗР; през периода 07-10.11.2022 г. е извършен превод на документи от немски на български, получени в изпълнение на ЕЗР от Австрия; през периода 13-21.01.2022 г. е извършен превод от български на немски език на ЕЗР до Австрия; през периода от 08-25.03.2022 г. е извършен превод от италиански на български език на документи, открити при претърсване и изземване; през периода 08-29.03.2022 г. е извършен превод от английски на български език на документи, открити при претърсване и изземване; през периода 16-30.05.2022 г. е извършен превод от български на немски език на ЕЗР до Германия; на 19.07.2022 г. е извършен превод на немски език на писмо от РОП до Прокуратурата във Виена; на 11.08.2022 г. е извършен превод от немски език на писмо от Прокуратурата на Виена до РОП; през периода 24-25.11.2022 г. е извършен превод от немски на български език на документи, получени от Австрия; през периода от 09.02.-11.04.2023 г. е извършен превод на документи, получени от Румъния.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

В Закона за отговорността на Държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, считано от 15.12.2012 г. е предвиден специален ред за реализиране на отговорността на Държавата за дейност на органите на съдебната власт за нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 2б, ал. 1 ЗОДОВ Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и на юридически лица от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6, § 1 от Конвенцията. Съгласно чл. 8, ал. 2 ЗОДОВ гражданите и юридическите лица могат да предявят иск по чл. 2б, ал. 1 ЗОДОВ по приключени производства, само когато е изчерпана административната процедура за обезщетение за вреди по реда на глава III "а" от Закона за съдебната власт, по която няма постигнато споразумение. Съгласно чл. 2б, ал. 3 ЗОДОВ предявяването на иск за обезщетение за вреди по висящо производство не е пречка за предявяване на иск и след приключване на производството.

Налице е установена практика на ВКС - решение № 210/ 15.06.2015 г. по гр. д. № 3053/ 2014 г., III г. о., ВКС, определение № 567 от 7.12.2018 г. по к. ч. гр. д. № 4519/2018 г., IV г. о. на ВКС и др., в които ВКС приема, че предявяването на иск с правно основание чл. 2б ал. 3 вр. ал. 1 от ЗОДОВ за обезщетение на вреди поради нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок по висящо производство е допустимо без проведена административна процедура по глава IIIа от ЗСВ съгласно чл. 8, ал. 2 от ЗОДОВ. ВКС приема също, че приключването на производството, по което се твърди, че е допуснато нарушение на чл. 6 § 1 от ЕКЗПЧОС, след като е предявен иск за обезщетение по чл. 2б ал. 1, вр. ал. 3 от ЗОДОВ не е процесуална пречка за упражняване правото на иск. Страната не губи възможността да се търси обезщетение по съдебен ред и след приключване на производството, което е източник на вредите, при положение, че част от вредите са останали извън обхвата на предходно присъденото обезщетение, в случай, че общата продължителност на делото надхвърля границите на разумния срок.

При съобразяване на гореизложеното, настоящият съд приема, че предявеният иск намира правното си основание в чл. 2б ал. 1 ЗОДОВ и е допустим. Предявен е за вреди по висящо наказателно производство и следва да бъде разгледан по същество. Не са налице основания за изискване на провеждане на административната процедура, предвидена в чл. 8, ал. 2 ЗОДОВ от страна на ищеца като предпоставка за допустимост на иска, тъй като същата касае приключили вече производства, а в исковата молба изрично е посочено, а и от събраните доказателства е видно, че производството, по което се търси отговорност от Държавата е още висящо.

Съгласно установеното по-горе, процесните парични средства, описани в протокола за изземване и доброволно предаване са били приобщени като веществени доказателства по воденото ДП № 3277/2020 г. по описа на РОП. Дали същите покриват

критериите за веществено доказателство по см. на чл. 109 НПК не може да бъде преценявано в настоящото производство, доколкото извършеното по чл. 161, ал. 2 НПК процесуално-следствено действие по изземването е одобрено от съд по предвидения за това ред. Като такива са третиран и в постановяваните впоследствие съдебни актове, потвърждаващи отказите за тяхното връщане.

В НПК в "Глава втора" в "Основни принципи" е прогласен принципа за "разглеждане и решаване на делата в разумен срок", като в чл. 22, ал.2 законодателят е прогласил задължението на прокурора и разследващите органи да осигурят провеждането на досъдебното производство в предвидените в този кодекс срокове. Граматичното и логическо тълкуване на посочените текстове води до извод, че за прокуратурата и разследващите органи "разглеждане и решаване на делата в разумен срок" означава задължение за тези органи да осигурят провеждането на досъдебното производство в предвидените в НПК срокове.

Сроковете за извършване на разследването са регламентирани с разпоредбата на чл. 234, ал.1, ал. 2 и ал. 3 НПК. При фактическа и правна сложност на делото прокурорът може да удължи срока до 4 месеца. Ако и този срок се окаже недостатъчен, административният ръководител на съответната прокуратура или оправомощен от него прокурор може да го удължава по искане на наблюдаващия прокурор. Срокът на всяко удължаване не може да бъде повече от два месеца.

Критериите, въз основа на които съдът прави преценката си дали е допуснато нарушение са посочени примерно в закона – чл. 26, ал. 2 от ЗОДОВ, като са приложими стандартите, установени в практиката на Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/, а именно: 1/. общата продължителност и предмета на производството, неговата фактическа и правна сложност; 2/. поведението на страните и на техните процесуални и законни представители; 3/. поведението на останалите участници в процеса; 4/. поведението на компетентните органи и 5/. други факти, които имат значение за правилното решаване на спора, в т. ч. значението на делото за заинтересованото лице. Преценката дали е спазено изискването за разумен срок се извършва с оглед обстоятелствата по делото, като се търси баланс между интересите на лицето възможно най-бързо да получи решение и необходимостта от внимателно проучване и правилно провеждане на съдебното производство. ЕСПЧ е определил като важни няколко фактора, за да се реши дали делото е сложно: естеството на фактите, които следва да бъдат установени, нуждата да се получат документи по делото /включително и от чужбина/, съединяването на делото с други дела, необходимостта от ползване на специални знания и назначаване на съдебни експертизи, обем на доказателствата и пр. От значение е и поведението на сезиралия съда и на съответните власти, както и значението на делото за жалбоподателя. При преценката на поведението на компетентните органи голямо значение имат усилията им за

ускоряване на производството – съдебните органи са тези, от които се очаква да следят всички участници в производството, да полагат максимални усилия за предотвратяване на ненужно забавяне. Отделно от това и с оглед практиката на ЕСПЧ /напр. Salesi v. Italy, 1993/ следва да се посочи, че съгласно чл. 1 КЗПЧОС, държавите-членки са длъжни да организират правните си системи по начин, който да гарантира спазването на чл. 6 КЗПЧОС, като позоваването на финансови или практически затруднения не може да оправдае неизпълнението на изискванията на чл. 6 от КЗПЧОС.

Всичко това отнесено към настоящия казус обосновава извод за неоснователност на предявения иск.

В случая изземването на процесните парични средства е на 04.08.2021 година. От тогава до провеждане на устните състезания в настоящата инстанция са изминали две години, шест месеца и осемнадесет дни.

Според настоящия състав, по делото е установено, че разследващите органи са извършвали оперативно-издирвателна дейност постоянно, ритмично и без особени прекъсвания и забавяния през целия период. Продължителният период на разследване се дължи на установяването на факти, касаещи широк кръг от лица и действително е налице изключителна правна и фактическа сложност на разследването. Тя е обусловена и от необходимостта от снабдяване с множество справки и документи. Понастоящем има две назначени и все още неизготвени счетоводни експертизи. Противно на заетата в хода на устните състезания от процесуалния представител на ищеца позиция, по досъдебното производство са полагани усилия за ускоряване на развитието му. Обемът на доказателствата е голям и все още по делото има две неизготвени счетоводни експертизи.

В обобщение, според съда, към датата на приключване на устните състезания в настоящото производство не е налице нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок по воденото ДП № 3277/2020 г. по описа на РОП, поради което и искът е неоснователен.

На самостоятелно основание, той е неоснователен и по следните съображения:

Ищецът, като лице от което са отнети процесните парични средства действително се явява правоимащ по см. на чл. 111, ал. 1 НК, която разпоредба не поставя условие връщането на веществените доказателства само на собственика на вещта. Въпросът за собствеността на процесните парични средства обаче е относим към изводите за основателността на твърденията за претендираните вреди, чиято обезвреда се иска в настоящото производство – пропуснатата полза, изразяваща се в невъзможността да реализира доход, съизмерим със законната лихва върху изетата сума за времето на неоснователното задържане. Безспорно е, че такава вреда търпи винаги собственикът на парите, тъй като правото на собственост включва и правото

върху добивите от вещта.

В исковата си молба ищецът твърди, че процесните суми са негова лична собственост. Така е посочил и при изготвения протокол за изземване и претърсване. В този смисъл са и ангажираните в настоящото производство гласни и писмени доказателства от него - за разпределен дивидент, върху който бил платил данък и очаквал реално да започне да получава парите. Такава е защитната му теза по делото – „де юре вече били негови без значение, че били в касата на дружеството“ сочи в писмените си бележки процесуалният му представител. От приетите по делото писмени доказателства обаче се установява, че непосредствено след изземването на паричните средства ищецът С. М. лично и като управител на различни ЕООД е депозирал множество молби с искане за тяхното връщане, които са били оставяни без уважение. В тях, както и в депозираните от него жалби до съда по чл. 111, ал. 3 НПК се съдържат конкретни волеизявления относно собствеността на иззетите парични средства. Заявил е веднъж, че част от паричните суми са собственост на трети лица – 116 129,68 лв. на "Онлайн Директ" ЕООД и 316 672,05 лв. на „Нетуоркс“ ЕООД. Налице са отново в досъдебното производство твърдения, че 100 522,83 лв. са собственост на "Старт Инвест 11" ЕООД. Впоследствие отново в него, а и в настоящото има твърдения, че собственост на "Старт Инвест 11" ЕООД са били 99 100 лв. При последното отправено до РОП искане от ищеца като физическо лице на 11.07.2023 г. са посочени два варианта относно обстоятелството чия собственост са иззетите парични средства. Според единия са изцяло негови, според другия 175 865,32 лв. са негови лични, 116 129,68 лв. са на „Онлайн Директ“ ЕООД и 99 100 лв. на "Старт Инвест 11" ЕООД. По досъдебното производство има и поддържани неколнократни изявления на ищеца, че отнетата сума в евро е на неговата сестра /в случая това са 30 170 евро или 59 000 лв./.

Т. е. твърденията на ищеца в исковата молба, въз основа на която е образувано е настоящото производство относно собствеността на иззетите парични средства, се опровергават от изявленията му, направени в досъдебното производство относно принадлежността им на трети лица. По същество същите съставляват извънсъдебно признание на неизгодни за него факти, поради което и следва да бъдат съобразени от съда. Многократното им обективизиране в молбите за връщане и жалбите сочат на извод за поддържане на тези признания през продължителен период от време. В същото време по настоящото дело липсват доказателства, опровергаващи или разколебаващи твърденията, направени в досъдебното производство. Ето защо и презумцията на чл. 69 ЗС е опровергана. Поддържаните в досъдебното производство твърдения не предпоставят ползването на паричните средства за нужди лично на ищеца, респ. за съхранение по начин, реализиращ приход от тях в качеството му на физическо лице, поради което и досежно тях не е налице твърдяната вреда – пропуснатата полза. Искът е неоснователен и като такъв следва да се отхвърли.

Разноски се претендират само от ищеца, но с оглед изхода на спора такива не следва да му бъдат присъждани.

Мотивиран така, Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от С. Р. М., ЕГН ***** против Прокуратурата на РБългария иск за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди от неприключило в разумен срок ДП № 3277/2020 г. по описа на ОП Русе в размер на **91 124 лв.**, представляващи мораторна лихва за забава върху иззетата като веществено доказателство по ДП № 3277/2020 г. по описа на РОП сума в размер на 424 456 лв. за периода от 04.08.2021 г. – 08.08.2023 г., ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от датата на исковата молба до окончателното изплащане като **неоснователен**.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд Велико Търново в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Русе: _____